

Четири њесме – Лазар Тица**ТРАГ**

Данас, у мокром сутону,
Под седом косом новембарског неба,
У сивом предграђу крај реке
Процветао је багрем.

И забелео се у раскоши,
И расекао промрзли друм.
И опет је текла река,
И опет замирисала трава,
И наново потекла крв.

И поново румено дисах,
И мирисах му цветове беле.
Зачуђен, на обали сам занемео,
И питао се зашто су сви слепи,
И зашто, не осврћући се пролазе
Крај расцветалог багрема
Под седом косом октобарског неба.

И пролазиле су девојке журно
Крај танких сребрних грана.
И неки старац се вукао друмом,
И није се сетио минулог лета,
И штапом је шибнуо савијену грану.

Тада сам осетио да сам сâм,
И још једном се запитао:
Зашто нико не види расцветали багрем
Док се бледи месец спрема да уљуљка град?

Тада се случајно сетих
Да сам је јутрос срео на мосту без кишобрана,
И да јој се дуга коса расцветала,
И да су јој се беле руке разлистале,
Док ми је нешто споро говорила, на киши.

ТИШИНЕ

У изгуб-часу лица ти
Сећањем такнем се
И чудне близине заиште душа
И снови разрешење
И кроз очи ти изницати
У сан у ноћ у мир
У заточење

Кренем ал' самотан слутим
Око ти у руменој зори
Где увиру погледи и говори
Па ћутим, ћутим

А кад ми проклијају кроз грло
Снови и неказ-јаве
Даљине птице ти плаве
И зеница ти мутних
Запеваће ми испод главе

СТАРА ПЕСМА

На обзорју плавом дрхте ми руке у стиду,
И стрепим бескрилно од неког старог бола,
Распет сам с вечери на једном мокром зиду,
Без речи бога и руке апостола.

И ово безбрижно лето сад није моје,
Ни знане улице пуне врелога смеха,
Мада у свитања сањам перивоје
И модре гране с плодовима греха.

Везан у једној давној песми снова
Јецам кроз вечност с јеком без лека,
Тугу ми пије једна расцветала зова,
Ал' не да јека никаква одјека.

ТУГА

Нисам јој чуо тешке стег-кораке.
Ах, јасно знам одакле је дошла.
Место кишобрана носила је жуте облаке
И као у шетњу, усијаном главом пошла.

И затворила ми је очи за мајска сванућа,
У гробу-души бива све тешње,
Слеп сам за шарене радости и горка ганућа,
Нема ме више у соку распукле трешње.

И не тражим сада себи надахнуће
Ни у једном безименом блиставом оку,
И не шапућем своје мутно клонуће
Процветалој липи и потоку.

И нема места где бих се самотан скрио
И своју бескрајну тугу исприповедџ,
Нит има извора с кога бих пио
Рукама жедним и душом бледом.

Нисам јој чуо лаке ветар-коракe,
И јасно знам одакле није дошла...
И целу младост запиткујем беле облаке
Да није случајно ка мени пошла?

О ПЕСНИКУ

Лазар Тица је рођен 19. новембра 1996. године у Бањој Луци. Студент је мастер студија на Филолошком факултету у Бањој Луци, на Одсеку за српски језик и књижевности.

Поред поезије пише и прозу, а аутор је и неких критичких текстова, есеја и приказа, који су објављивани у локалним часописима. Поезију највећим делом објављује у *Суштини ѿеѿике*.

Тренутно живи у Бањој Луци.